לרכוש בניין מרווח יותר, ברחוב הנביאים. מחיר הבית הסמוך היה מגוחך, בעוד מחיר הבית השני — גבוה. הרב צבי יהודה פסק לרכוש את הבניין היקר והמרווח. עשו כדבריו. כעבור שלושה שבועות קרס תחתיו הבניין הקרוב והזול.

נבואות וניסים נוספים, שמייחסים תלמידי הרב צבי יהודה לרבם, כוללים את "נבואת" הניצחון במלחמת ששת־הימים.

בשנים שאחרי מילחמת־ששת־הימים רווח בחוגים ביטחוניים המינהג לעלות לרגל אל הרב קוק. לרמטכ"ל מוטה גור, הוא קרא "ר' מרדכי". גור נהג לבוא וללמוד עימו בחברותא דף גמרא. משה דיין עמד עימו בקישרי מיבחבים. זכן נהגו לעלות אליו לרגל אריאל שרון, שימעון פרס ואלוף פיקוד המרכז, יונה אפרת.

השיא היה, כאשר ראש־הממשלה הנבחר, מנחם בגין, עלה אליו לרגל, והרכין ראשו בפני הרב, דבר שהגדיל את עוצמתו והמוניטין שלו בקרב תלמידיו.

לרב קוק יש תוכנית מדינית, המנוסחת בלא־יותר מאשר 250 מילים, תחת הכותרת "למען דעתנו" (ראה מיסגרת), ובה כתוב בין־השאר: "כל הארץ הזאת היא שלנו, בהחלט של כולנו, ואיננה ניתנת להימסר ממנה לאחרים..."

היה זה הרב צבי יהודה קוק שעודד את תלמידו, הרב לווינגר, לצאת למסע הכיבושים וההשתלטות שלו בחברון, ואת חנן פורת למסע ניסיונות־ההתנחלות הבלתי־חוקיים שלו. את תלמידו הרב חיים דרוקמן ייעד הרב קוק למישרת שר־החינוך־והתרבות אחרי "המהפך", וכאשר זכולון המר סירב לקבל תכתיב זה, אמר עליו הרב קוק ברמיזות: "בשבילי זבולון המר איננו שר־חינוך. כבר פירסמתי את דעתי שר' חיים דרוקמן הוא אדם גדול, איש מחשבה ומחנך גדול, שהוא ראוי להיות שר־חינוך... את זבולון המר אני מכיר בתור עסקן של מישרד־הסעד, בתור עסקן של בני־עקיבא, אך יש לו תאוות־כבוד..." מילים כדורבנות, שהשכיחו מענוותו של הרב קוק שהוא הורה לתלמידי מרכז הרב להקדיש מדי יום חצי שעה ללימוד הספר שמירת הלשון של ה"חפץ חיים", שעניינו איסור רכילות ולשון־הרע.

במשך 16 שנה ניהל הרב קוק, מתוך דירתו וישיבתו מרכז הרב, את חיי־הרוח של תלמידיו, הרבנים, בעוצמה המזכירה את השפעת האיית־אללה חומייני בעיר־הקדושה קום. הוא הגדיר את מילחמות־ישראל כ"מילחמות־מיצווה".

תלמידיו מהווים ראש־חץ של אידיאולוגיה דתית־ציונית ובלתי־מתפשרת, המוליכה בהדרגה להתנחלויות בשטחים־הכבושים, גירוש התושבים הפלסטיניים ולבסוף, כפיית מישטר דתי על האוכלוסיה החילונית יהודית.

● שיטת לווינגר

דנמרץ והפעיל שבתלמידי הרב צבי יהודה קוק, הוא הרב משה לווינגר, שהוא תימהוני כמעט כמורו וסתגפן כמוהו.

בית גידולו של לווינגר היה באגודת־ישראל, שם קיבל את הגירסא רינקותא, התפיסה הניסית, האנטי־מדינית. בבחרותו החל לווינגר נגרר בשולי המפד"ל. הוא שוכן בתפר שבין המפד"ל לרב מאיר כהנא, והוא אף העיר בראיון עיתונאי: "לרב כהנא יש לי הערכה אישית."

את דרכו החל לווינגר בתנועת הנוער עזרה, שממנה עבר לתנועת בני־עקיבא. משם המשיך ללימודיו בישיבת מרכז הרב עד לגיוסו לצבא, שבו שירת בנח"ל. אחר־כך למד ולימד בישיבת בני־עקיבא בכפר־הרוא"ה. בפרוץ מילחמת־ששת־הימים היה איש מושב נחלין.

מסתבר שכבר בתקופה שקדמה למילחמה היה הרב לווינגר בחינת פורק־עול גם במיסגרות הדתיות. כשהיה הרב של נחלין, פסל בבוקר בהיר אחד את שחיטתו של שוחט בשם יהודה פוגל. שוחט זה זימן אותו לבית־הדין הרבני בפתח תיקווה. אלא שלווינגר סירב להתדיין איתו שם. סירוב הנחשב, מבחינת דיני היהדות, כביזיון בית־הדין. סיכסוך זה הגיע עד לבית־המישפט העליון, שם קבע השופט יצחק קיסטר שלא היתה לו ללווינגר רשות כלשהי לפסול שחיטתו של השוחט.

בתום מילחמת־ששת־הימים התקשר הרב לווינגר עם כמה עסקנים מהדרג הנמוך של המפד"ל, ועימם תיכנן את מיבצע ראשית ההתנחלות היהודית בחברון.

הוא זכה במיפעל זה בסיועו של ח"כ (דאז) שמואל תמיר, שקישר בינו ובין יהודי עשיר בשם סאן ואן, ששילם לרב לווינגר 10 אלפים דולר, כדי להתחיל במיבצע ההתנחלות הזה.

תמיר היה אז לאומני קיצוני, והמציא את הסיסמה "שטח משותר לא יוחזר."

בערב פסח 1968 הגיע הרב לווינגר, בראש 33 אנשים, ושכרו חדרים במלון אלנחאר אל־חאלד, המוכר יותר בשם מלון פארק. הרב לווינגר הסב בראשו של סדר־הפסח שם, וקרא מן ההגדה. כך החלה שיטתו של לווינגר, שיטה פנאטית וחסרת־פשרות, המתעלמת משילטון החוק והסדר, והמכניעה את שילטון החוק והסדר. שיטה זו מביאה להשגת המטרות הלאומיות־דתיות, שאותן מייצגים הרב לווינגר ושאר אותות־אללה של הלאומנים־דתיים וגוש־אמונים.

לווינגר וחבריו ביקשו מהמימשל הצבאי במקום רשיון לשהייה בת כמה ימים, וזו התארכה ליותר מ־15 שנה. לווינגר ניצל את ההזדמנות שמשה דיין, שר־הביטחון דאז, היה מאושפז לצורכי ניתוח. מתאם הפעולה בשטחים, האלוף שלמה גזית, ישב באותו שבוע "שיבעה" על מות אביו. לווינגר ניצל את החלל שנוצר למשא־ומתן עם המיפלגות השונות, למען הישארותו עם חבריו בחברון.

סיוע מפתיע קיבל לווינגר מידי שניים משרי־המערך. הראשון, יגאל אלון, בא ובירכו בברכה "ברוך מציב גבול אלמנה". שר־המישטרה, שלמה הילל, סיפק את מאגר־הנשק הראשון של פורקי־חוק אלה.

מטרותיו של לווינגר היו ברורות — ייהוד חברון, השבת מערת־המכפלה לידיים יהודיות, תוך יצירת רוב יהודי בחברון.

כבר בימי שהייתם הראשונים במקום אירגן לווינגר מניין מתפללים בחצר המיסגד של מערת־המכפלה. וכך, בשיטת "דונאם אחר דונאם", השתלטו לווינגר וחבריו על מערת־המכפלה. הם הכניסו לתוכה ארון־קודש, ולפני כמה שבועות אף קבעו מזוזות על שלושת שערי המערה.

את לחציו על הממשלה (מערך או ליכוד) נוהג לווינגר להפעיל בעזרת אמצעים ודיבורים דרמתיים בכלי־התיקשורת האלקטרוניים. באמצעות לחצים אלה, הוליך את ההתנחלות־היהודית־הזוחלת בחברון, דרך בניין המימשל־הצבאי, אל קריית־ארבע (שעל הקמתה הוחלט בממשלה כתוצאה מלחצים שהופעלו בידי לווינגר והלובי שלו — כאשר טיעונו "הגיוני" היה: "אברהם אבינו שילם לעפרון החיתי ארבע מאות שקל כסף..."). גם האיית־אללה הגדול עצמו לא יכול היה ליישם אגדות מימי־קדם על ההווה ביתר קנאות.

רק באחרונה המחיש לווינגר שוב את שיטתו, כאשר ישב בשביתת־שבת עקשנית מול בניין המושל הצבאי, כדי להשיג את פיטוריו של ראש־העיריה הנבחר, מוצטפא אל־נתשה. כהרגלו בהצגות־המחאה שלו, קיבל את זרם החשמל לאוהל־המחאה מבניין המימשל הצבאי.

הרב לווינגר אינו נרגע, והוא ממשיך לאנוס את ממשלות־ישראל — המוכנות להיאנס בתשוקה — במדיניות הדונאם פה, דונאם שם. מטרתו הבאה היא ההשתלטות על שוק־הירקות והתחנה המרכזית של חברון. לצורך זה אין הרב לווינגר בורר ברמים, ובנאום שנשא לזכר צעירה שנהרגה מידיית־אבנים, בעת שעברה ליד אחד ממחנות הפליטים, נשא נאום־הסתה, שהיה עשוי לעורר אף את קינאתו של מאיר כהנא. בנאום זה חשף הרב לווינגר את המסיכות מעל לפניו, וקרא לנקם ולשפיכות־דמים.

הפרק הבא של החומייניזם הלווינגרי מתמקד בהצהרות בנוסח "מי שמסית ומדיח נגדנו, נגר שיבתנו לחברון, אין מקומו כאן, יש הרבה מדינות ערביות מסביב... מי שמסכים לשילטוננו, אהלאן וסהלאן, יישב כאן בכבוד, ולא ניגע בשערה משערות ראשו, אבל ללא זכויות פוליטיות. רק זכויות אנושיות... זכויות פוליטיות, אלה תינתנה לו בשפע במדינות ערביות אחרות. כאן זו מדינת־היהודים, שאליה שבו לאחר אלפיים שנות גלות..."

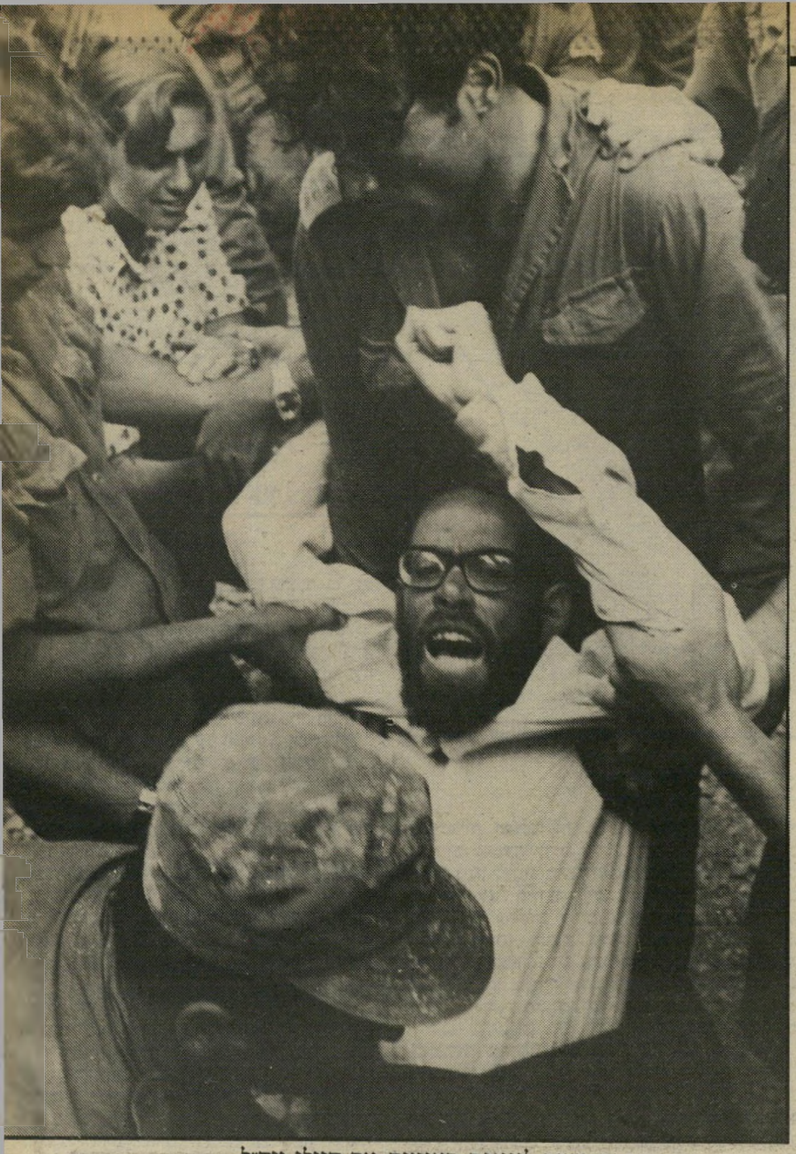

הרב משה לווינגר בעימות עם חיילי צה"ל
בתרובולות תעשה התנחלות

למען דעתנו!!

א.

כל הארץ הזאת היא שלנו. בהחלט. של כולנו. ואינה ניתנת להימסר ממנה לאחרים. ירושה היא לנו מאבותינו [illegible] כדבר ד'. אשר ממשרתו בכל דור ודור, לאברהם אביו "לזרעך הארץ הזאת" [illegible] "לזרעך עד עולם" [illegible] "בארץ לך אתננה" [illegible] "לזרעך הארץ הזאת.. הארצות [illegible] "ולזרעך בך הארץ" [illegible] ליצחק אביו ולזרעך כל הארץ לך ולזרעך "חארץ לך ולזרעך" ליעקב אביו [illegible] "לבני ישראל נתתי לכם מורשה" [illegible] "לזרעם נתנו לעולם" [illegible]

לפיכך אחת ולתמיד הדברים ברורים ומוחלטים, כי אין כאן שום שטחים ערביים ואדמות ערביות, אלא אדמות ישראל, נחלות אבותינו הנצחיות, אשר אחרים באו ובנו עליהם, שלא ברשותנו ובזכותנו. ואנחנו מעולם לא עזבנו ולא נתנו את נחלות אבותינו, תמיד תמיד התשבנו בל קשרי תודעתנו איתן וכל תשוקה של מהותנו הנמרצת כלפי התחזקות האחזות והמלאכותיות שלהם בהן, כן מצווים אנחנו בשחרדנו אותן, וכן לא נעזוב אותן [illegible] ולא יזוזו מהן, כן ידעים הדברים גם בכוחות הערביות שבעורפת. עד שיכנס באחרי־הדעים אל ארצנו ונחלתי אבותינו גם בשאר מרחבי [illegible] ואשורים הדברים גם בדברי חכמי־הדעים אשר בימים מרחפת אוות הערבי. [illegible] הבן תיתה החידוש של דבר נורא, הנפלאה בידי.

כי כל הארץ הזאת, כי כל שכנה נפלאה התובים, שרכה כשלטון עם ישראל

ב.

בחודש בזמנם, בסקודות האלדות "בי בא מוקד" [illegible] ובתגלות רחקך, [illegible] אל ארץ אבותיהם [illegible] "אל ארץ אבותיהם ארץ ירשתו וקרשתו זאת. לא לקחו מאות הערבים אשר ישבו בזומה, בשממירה. שום שילטון מכשילתי שלא ידיח לדים בה.

ולא תוכל אל אמצע זאת בהחלטתה הלאומי זה שלום פלה שני, ובהכנסת הלאומי אחות־הגלה, אשר שחרך הארץ הזאת היתה בידנו, ואשר הדיעה בהחלטתה הדבוקות את הדרה הכתוב בכוחה שיטת שלטוננו בארצנו זאת. יודעים ומכירים בה. ־ בשבועה הזאת המכוונת שלא לקבל מהם שום שלטון עצמאי. ־ גם הדברים בני הארץ בהחלטתם בזאת בשכך הכתוב הנסים בה".

[illegible] הלא יודע הוא כי לא נישנו אותם מחישבותם את בארצנו זאת בחזקת אבותינו ארץ שבאותו בראשו ואדלהים מלכיו, ושעבד מקדשנו והשמדתנו הכרך־אשורים. הלא יודע בעצמם את מיתר פחדנה ואחזתנו ואת מיתר המבוכה הבנית בדיעות של ניתוקי דברים מהחלטים ועשיות. "בחזות בלתיני הנראה עיני העולם הנוכרי והרחוק בראש ובנו בחזה מהחזות שהוכרים לנו ואתנו ושהשכנו ומסוכרים לבצות ולרעיונות בשטחיהם ונראות בידים, מהקרקעות אל ישראל ואתן עד ומהמחזות לעם. בדרך אידים בעבודת מרעה לבנת עמנו מארצם הנדחת מרבבות השבדה. בצדק בשהשכנו הנהו הכתוב בחזרת שהשבו שבתותם בשנת

וד' צבאות עימם מתעגב הם ארזי שקב. הא נסוג ממך תודים ובעמך נקרא. ד' אלהים צבאות האר פניך ונושעה. [illegible]

צבי יהודה הכהן קוק
ירושלים עיה"ק

המינשר של קוק
"כל הארץ הזאת היא שלנו, של כולנו, בהחלט"